

Oriol Aguilà: "El públic sap que venir a Peralada és una descoberta"

Director artístic del Festival Perelada, l'ha viscut des de moltes facetes: com a melòman, col·laborador i, des de fa setze anys, com a programador

La seva és l'etapa en què el festival ha apostat més per les produccions pròpies? El que he volgut formular és aquesta transformació del model de festival amb una identitat en el risc artístic. És a dir, aquesta aposta per la contemporaneïtat des del patrimoni històric, monumental i paisatgístic impressionant en el que estem, que hi hagi aquest diàleg amb les arts. Aquest ús dels espais amb una mirada de dramaturgia, un diàleg entre el paisatge, la creació. I tot això molt focalitzat en un festival d'excel·lència, de grans artistes i d'estrelles, perquè l'estela de Montserrat Caballé i Rudolf Nureyev impregnen quaranta anys d'història, però hem volgut apostar pel talent emergent, acompanyant l'evolució del públic amb aquestes ganes de descobrir noves maneres d'entendre les arts, la música... També, tot l'equip del festival hem volgut treballar una internacionalització efectiva. Jo crec que aquestes han sigut línies molt constants. A més, sempre diem que hem sigut un festival de carta blanca, un llençol blanc per als creadors, cosa que ens agraeixen molt, evidentment amb uns espais perquè entenguin el relat del festival. Però el que hem fet com pocs és crear les condicions perquè les obres existeixin. En el cas de l'òpera i la dansa ha sigut molt determinant i això té el seu pes en el mapa català, espanyol i europeu. Aquesta ha sigut la nostra senyera, la nostra línia. Aquesta aposta de Peralada ha ajudat a transformar una mica el panorama musical dels festivals d'estiu? Joaquim Nadal, que coneix bé l'Empordà, deia que si el festival de Peralada no existís s'hauria d'inventar. I penso que és veritat. Si tu ara t'imagines l'Empordà, la Costa Brava, Catalunya, Espanya, Europa, si no hagués existit Peralada seria, francament, molt diferent, perquè Montserrat Caballé i Carmen Mateu van ser molt visionàries a l'entendre que aquí es podia generar un epicentre i ser un festival de referència. De fet, l'estil Peralada ha inspirat a moltíssims festivals en l'àmbit peninsular amb aquesta manera de ser amfitrió, que hi hagi un ritual, que sigui una experiència completa. Amb un mosaic de festivals que, afortunadament, va creixent, perquè cada vegada som més companys de viatge, i això està molt bé, perquè vol dir que la música és el punt de trobada de les persones i a l'estiu encara més, nosaltres ens hem anat reinventant constantment, perquè hem volgut que Peralada sempre tingués un espai propi, uns codis d'identitats propis i una missió en l'ecosistema artístic propi. Per tant, jo crec modestament que, no pel període que a mi em toca inspirar, sinó per tota la trajectòria dels directors que han estat abans i de la família que fa possible el festival, que aquest ha fet una aportació molt notable en l'entrada de directors de teatre per primera vegada a l'òpera, en l'aposta per coreògrafs, per compositores i compositors, en l'entrada dels artistes visuals, pintors, arquitectes, poetes en l'escenari del festival, com a confluència de les arts, amb aquest mestissatge, festival híbrid, on persones del món del cinema han entrat a l'espai de la música o del teatre. Ara que tot està tan acotat és com trencar límits, no? Hem volgut no posar limitacions al format. Ens agrada trepitjar els límits i ens agrada acompanyar en aquest espai de creació màxima. Penso que l'interessant d'això és que el públic que hi creu i ens acompanya sap que venir a Peralada és una descoberta. Hi ha vegades que és reveladora, altres que s'anticipen els temps i altres que es queda mig camí, perquè les apostes són risc i no sempre han de sortir bé, però també aquesta és la nostra visió del que ha de ser un festival. Però el públic en gaudeix tant com els creadors, i es crea com una comunitat, que crec que això és el més important, que hem contribuït a fer créixer l'ambició del que hauria de ser un festival, que no és només un exhibidor-programador de la música d'avui, amb una mirada més comercial, sinó que el que fa és apostar per noves descobertes, nous formats i aquesta és la nostra aportació en aquesta trajectòria. La idea és revisitar aquests quaranta anys de trajectòria. Com ho plantegen fer? Aquests quaranta anys no els mirem amb una mirada historicista o nostàlgica, per això hi ha una exposició fantàstica que es podrà gaudir a la biblioteca del castell durant aquests mesos vinents. El que ens pertoca és fer valdre tot

aquest patrimoni i donar-li un lloc propi en el mapa de festivals del Mediterrani. A través d'aquest aprenentatge de quaranta anys el que volem és encara generar més estímuls i programar amb més ambició, si cal. Quan diem que ens refundem permanentment és perquè cada any anem posant més dosis de diferenciació, d'un llenguatge propi, d'ambició, i aquesta és la narrativa que fem. Una mica perquè tothom que vingui a Peralada, el públic, sobretot, sempre quedi sorprès i s'emporti a casa un aprenentatge nou, una experiència artística nova, un gaudi musical de màxima qualitat. Aquesta és la premissa que ens guia. Fa setze anys que dirigeix aquest festival dels quaranta que té d'història. A vostè, personalment, què li ha aportat? Jo venia a Peralada com a aficionat melòman des del primer any, perquè quan va venir ja ho va fer per quedar-se i transformar, des del primer any, el mapa musical. També venia en la meua etapa al Gran Teatre de Liceu i després com a col·laborador, quan estava a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Finalment com a programador i director artístic. Per tant, he viscut Peralada des de totes les facetes i crec que no canvia gens la meua percepció perquè l'esperit d'amfitrió de Peralada, aquesta manera de fer que Carmen Mateu va impregnar a la casa, és com molt universal, en gaudeixes des de l'àmbit que sigui. I curiosament no m'ha canviat la percepció perquè Peralada té una manera de fer molt especial que els artistes aprecien tant perquè l'imaginari de Peralada és una cosa única que no hi ha a la resta del món. Tinc el goig de poder conèixer bé el mapa de festivals europeus i internacionals, però Peralada té una màgia que és única i irreplicable.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/07/09/oriol-aguila-public-sap-venir-peralada-es-una-descoberta-132277114.html>